

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Quantam attentionem ad orandum Christus attulerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPVT II.

Imitatio Christi in horto Gethsemani Patrem orantis.

Cum tanta nobis sit orationis necessitas; & tamen (quod ait Apostolus) *quid oremus, sicut oportet, nesciamus*: præter interius Spiritus sancti magisterium adjuvantis infirmitatem nostram, & pro nobis in nobis quodammodo postulantis, voluit Christus Magister noster in se ipso præbere perfectam quandam orandi formam; cujus imitatione si nos orationem nostram conformaverimus, omnes bonæ orationis partes impleturi simus.

Rom. 8.

Præfens autem imitatio in quinque præcipuè rebus consistet; attentione, reverentiâ, fervore, perseverantiâ, resignatione: de quibus sigillatim atque ordine dicendum est.

§. I.

Quantam attentionem ad orandum Christus attulerit?

Primo igitur loco considera: Benignissimum Salvatorem, cum instante jam passione suâ, præ tædio, tristitia, angore animi pœnè deficeret, & ad mortem usquè conflictaretur; ad familiare sibi orationis solatium confugere voluisse: eâque propter, discipulis reliquis longiùs jussis subsistere, tres duntaxat illos suorum arcanorum conscios, Petrum, Jacobum & Joannem secum adhibuisse, à quibus denique etiam avulsus sit, *quantùm jactus est lapidis*, ne quâ suam ad Patrem preceationem interpellarent, utque ipse liberiùs, quæ ferebat animus, solus ad solum loqueretur.

Luc. 22.

Elegit insuper solitudinem, non tantùm loci, sed etiâ temporis. Ipsæ quippe tenebræ & nocturna silentia, attentionem orationi conciliant. Unde Dominum non in solitudine modò, sed etiam noctibus orare solitum sacri Evangelii

H h h h

geli

Luc. 6. gelistæ significant: quò facit illud S. Lucæ: *Exijt in montem orare; & erat pernoctans in oratione DEI.*

Igitur, ex Salvatoris imitatione, hæc tibi imprimi observanda sunt.

Primò: In tuis anxietatibus, afflictionibus, mœroribus, ad DEUM per orationem recurrendum esse: non verò ut plerique hominum faciunt, qui aut acceptâ injuriâ, aut aliâ quâvis mœroris ac tristitiæ occasione oblata, solati gratiâ, non ad DEUM suum refugiunt, sed cum hominibus dolorem suum communicant, qui illum potius exulcerent & exacerbent, quàm medicentur ac leniant: aut sanè in quavis defolatione vel animi ariditate constituti, ad vana solatia & sensuum oblectamenta convertuntur; detrahentes DEUM (ut ait Propheta) fontem aquæ vivæ, & fodientes sibi cisternas, quæ continere non valent aquas. Etenim certum est illud S. Augustini in psalmum 85. *Quocumque cor se converterit, in terrenis rebus amaritudinem invenit: unde dulcescat non habet, nisi levet se ad DEUM.*

Jerem. 2. *Secundò:* Ut oratio tua, prout oportet, attenda sit, necesse esse te separari à charis seu rebus, seu personis: juxta illud monitum Salvatoris: *Tu autem cum oraveris, intrare in cubiculum tuum, & clauso ostio ora Patrem tuum.* Itaque divina meditari volenti, locus opportunus atque ab aliorum interpellatione secretus, deligendus & adhibendus est. Quomodo videmus summos contemplatores desertis locis & invijs solitudinibus usos & delectatos fuisse. *Mater eius*

Orat. de Transfigur: orationis, Damasceno teste, *est solitudo:* quasi ipsæ rupes, montes aut silvæ, artem DEUM orandi doceant, aut animus noster puriore æthere cælôq; liberiore fruens, neque jam rerum alienarum occupatus imaginibus, facilius ad DEUM & cœlestia sublevetur.

Sed quoniam non multùm juvat solitudo corporis, nisi adsit & solitudo cordis; idcirco etiam ab ipsis curis & soli-

sollicitudinibus quotidianis abstrahendus & evacuandus est animus: quæ tametsi fortè necessaria, tamen, dum ad precandam accedis, tantisper deponendæ & seponendæ sunt, atque Christi verbis, ipsis præcipiendum: *Sedete hic, donec illuc vadam & orem.* Aut certè, auctore S. Bernardo, æmulandum in re præsentis factum Abrahæ Patriarchæ, qui filij sui unigeniti sacrificium facturus in monte Moria, servis suis cum asino ad montis pedem remanere & expectare iussus, ipse solus cum innocente victima ad montis verticem adoraturus ascendit. Huc enim respiciens, & allegoricâ ratione eam rem exponens Doctor mellissus, in initio Libelli de Amore ita se ipsum adhortatur: *Venite ascendamus ad montem Domini, & ad domum DEI Jacob, & docebit nos vias suas. Intentiones, cogitationes, voluntates, affectiones, & omnia interiora mea; venite, ascendamus in montem vallocum, ubi Dominus videt, vel videtur.* Cura sollicitudines, anxietates, labores, pæne servitutes, expectate me hic cum asino, corpore isto, donec ego cum puero, ratio scilicet cum intelligentia, usque illuc properantes, postquam adoraverimus, revertemur ad vos. Hæc tamen alij tribuunt Guilielmo Abbati, ipsius Bernardi æquali & familiari: quibus, ut ad eam rem aptissimis, & nos uti possumus, attentionis conciliandæ gratiâ, cum nos ad orandum componimus.

Tertiò: ut hanc ipsam attentionem à temet ipso impetres, necesse esse, vim aliquam animo tuo facias, vagos ejus motus, & insitam ad varia & aliena cogitanda propensionem atque pruritus, cohibendo. Exemplo Salvatoris, qui (ut loquitur Scriptura) à charis suis discipulis *avulsus est:* quâ loquendi formâ omnino significat, eum non sine aliquâ violentia & animi renisu, ab ijs quos præ cæteris diligeret, & de quorum præsentia solatium aliquod sperare posset, eo in articulo est abstractum.

Neque in ipsa oratione duntaxat animus hoc pacto in

H h h 2

offi.

officio continendus est; sed etiam ante orationem, illius motus componendi, & ipsum cor nostrum, quoad licet, omni affectu inordinato liberandum. Alioqui enim tenet non poterit, etiam inter orandum, ne pro sua instabilitate, ad ea quæ diligit aufugiat, & nos sine sensu ac gustu rerum, quas contemplandas susceperamus, relinquat. Id quod

Psal. 39. bique suo experimento compererat Propheta Regius, qui subinde de cordis sui fuga quæritur; adeoq; post liberatam, & ingentia DEI promissa, cum totum cor suum in gratiam actionem coram DEO effunderet, insolita quadam loquentis figurâ usus est, dicens: *Propterea invenit servus tuus cor suum, ut ornaret te oratione hac, ubi ingeniosè S. Augustinus: Invenire (inquit) se dixit cor suum, quasi soleret ab eo fugere, & ille sequi quasi fugitivum, & non posse comprehendere, & clamare ad Dominum: Quoniam cor meum dereliquit me.*

In hac igitur attentione inter orandum procuranda, uti magnum momentum, ita multa opera ponenda est: ne animo vanis cogitationibus abstracto atque distracto, pereat omnis contemplationis suavitas; quemadmodum scriptum est: *Musca morientes perdunt suavitatem unguenti.* Quorum circa te volitantium & obstrepentium importunitate vexatus, cave eis cedas aut acquiescas, sed usque constans in precandi studio persistas, ut quamvis per eas sapor obtundatur divinæ dulcedinis, non tamen omnino pereat fructus orationis.

§. 2.

Quanta cum animi corporisq; reverentia precatus sit?

Secundo loco perpende; quantam ad orandum reverentiam, tum interiorem, tum exteriorem Salvator noster attulerit. De exteriore (quæ etiam interioris effectus & indicium est) testes habes Evangelistas; quorum alter refert, eum in horto Gethsemani positus genibus orasse, alter proci-